

KAPITOLA PRVÁ

Kdeže je Mondrango?

Kale sa beznádejne pozeral z okna svojho hradu. Odvtedy, čo vyšli z labyrintu baobabu, ešte neprestalo pršať! Nebo bolo také zamračené, že hoci bolo ráno, vyzeralo to, že brieždenie ešte nenastalo. Prudký lejak padal na zem v povrazoch a takmer nebolo vidieť obrysy stromov ani dračích stajní.

BUM

BÁÁÁÁÁC

Blesk rozťal oblohu a osvetlil celú miestnosť. Udrel blízko. Veľmi blízko.

Kale sa pýtal sám seba, ako je asi Mondragovi. Rodičia mu zakázali vstup do hradu a bolo to prvý raz, čo mal drak stráviť noc sám v stajni. Aspoň že nebol sám. Karma a Kudo, draky rodičov, boli s ním, ale Mondrago bol zatiaľ malý, mal iba osemdesiat rokov, a Kale sa obával, že je vystrašený.

KRACH!!!

Ďalší záblesk. Tentoraz ožiaril oblohu a Kalovi sa zdalo, že v daždi zazrel tri siluety, ktoré sa približovali a pomaly znášali k zemi.

Boli to jeho priatelia Maja, Kasi a Arko, usadení na svojich drakoch.

Kale videl, ako kamaráti zoskočili z drakov, odviedli ich do stajní a potom sa rozutekali smerom k hradnej bráne. Vydal sa im naproti, aby ich privítal.

„Rýchlo! Poďte dovnútra!“ povedal a už im otváral obrovskú drevenú bránu.

„To je ale otrava, ten dážď!“ povedal kamarátom Arko, keď vstupoval bránou dovnútra. Sňal si helmu a pokúsil sa ju utrieť košľou, ale tá bola úplne premočená.

„Veď mi tá prilba zhrdzavie!“

„A mozog tiež,“ žartoval Kasi. „Každopádne je dnes hrozne a dážď je najhorší pre drakov. Stálo ma veľa úsilia vyhnať Čika z hradu.“

Okrem toho je dosť nebezpečné lietať za takej mizernej viditeľnosti. Nevie, čo budeme robiť, ak neprestane.“

„Ahoj, Kale,“ povedala Maja, ktorá šla za chlapcami. „Kde je Mondrago? To som si myslela, že si ho musel nechať v stajniach.“

„Veru hej, je tam,“ odpovedal Kale. „Neviedla si ho?“

„Nie, a celkom ma udivilo, že za nami nepribehol,“ riekla Maja. „Normálne, keď uvidí Šípa, vystrelí za ním, aby sa hral.“

„Tiež ma to prekvapuje,“ povedal Arko, ktorý vystupoval po schodoch do Kaleho izby. „Ale určite je mŕtvy od strachu pri takomto hrmení a určite sa schoval v slame. Podťe, pozrieme sa, čo nám povie Rídel.“

Arko mal hrozne rád dobrodružstvo a prial si vyraziť za

ďalšou úlohou. O chvíľu im Rídel, hovoriaca kniha, povie, kde sa nachádza ďalšie semienko, ktoré musia nájsť.

„Počkaj, Arko,“ riekol Kale. „Asi sa pôjdem pozrieť, ako je na tom Mondrago. Robí mi starosti, že ste ho nevideli. Podťte so mnou.“

„Ale veď sme práve prišli!“ protestoval Arko.

„Áno, bude lepšie, keď ho skontrolujeme,“ povedala Maja. „Okrem toho, sme už takí premočení, že o trochu viac dažďa nám neublíži.“

Arko síce reptal, ale nasadil si znova zmáčanú prilbu a zbehol zo schodov, nechávajúc za sebou mokrú stopu.